

Bestemmelser om Prøveaarene, at Prøven faaer en virkelig Betydning.

Om Lovudkastet, som det nu foreligger, hvor det ret og slet indskrænker sig til at ordne Afgangen til Sagsførerverkøbet her i Landet, vil det høie Thing maastee finde det i sin Orden, at jeg ialtfald ikke føler mig stærkt opfordret til at udtale mig nærmere i det Enkelte. Det vil jeg dog sige, at det staaer i nøie Forbindelse med, hvad jeg allerede har sagt: der maa kræves Examen, den Garanti, som en Examen dog ialtfald giver i Mangel af noget Bedre. Dette anseer jeg som en Selvfølge, og jeg for mit Vedkommende vilde endog ønske, at man i saa Henseende vilde stille strengere Fordringer, end Lovudkastet kjenner. Jeg vilde ønske, at den Tid nu maatte være kommen, som man længe, troer jeg, har ønsket, og som man allerede i Maret 1821 i visse Maader har tænkt paa at forberede, den Tid nemlig, da der ikke længere kendes nogen dansk-juridisk Examen her i Landet. Jeg vilde naturligviis ikke berøve de danske Jurister den Afgang til at blive Sagsførere, som de allerede havde erhvervet; men jeg maa ønske, og jeg troer, at Mangfoldige dele dette Ønske, at Sagsførerstanden for Fremtiden kun maa erhverve sig Tilgang gennem Jurister, som have underkafstet sig den fuldstændige juridiske Examen. Noget Saadant var paataent i Maret 1821, og det blev dengang blot ikke ophøiet til Lov, fordi man ligefrem frygtede for, at man ikke vilde have juridiske Candidater i tilstrækkelig Mængde. Nu troer jeg, at man har mere end tilstrækkeligt af denne Artikel, og det kunde saaledes maastee nu være paatide, at man forbrede den Dannelsse, som juridisk Embedsexamen giver Garanti for, at den Paagjældende har erhvervet, som Betingelse for Afgang til Sagsførervirksomhed. — Men ved Siden af Embedsexamen vilde jeg derhos kræve mere, end Lovudkastet kræver. Det er jo netop i saa Henseende, at der har været Meningsforskjel imellem Flere, der have udtalt sig her i Salen. Jeg troer nu ikke, at der kan være synderlig Tvivl om, at det forholder sig, som det er blevet bemærket af en æret Taler, (Utsig), at der ikke ligger nogen Garanti i de tre saakaldte Lære- eller Prøveaar, som omhandles i Lovudkastets §§ 3 og

4. Naar den unge Mand har underkafstet sig en Examen og erhvervet sig en Fuldmagt, hvori skal saa den Garanti, som kræves, bestaae? Deri, at han har givet stadigt Møde for Domstolene i 3 Aar. Men man vil dog vist neppe i saa Henseende kræve Andet end, hvad der nu kræves, nemlig at den Paagjældende har været Fuldmægtig hos en Sagsfører, og at han har givet Møde for denne ved Domstolene, saa ofte som dennes store eller lille Praxis kunde føre det med sig. Der maatte dog i alt Fald, synes det mig, siges, paa hvilken Maade det skulde kendes, om den Paagjældende havde givet stadigt Møde for Overretten. Hvem skal afgjøre det? Skal det afhænge af en Erklæring fra den Sagsfører, i hvis Tjeneste han har staaet, eller kræves der en Udtalelse af Domstolene? Dette Sidste maatte man dog vel ibetmindste forlange og saa ønske, at en saadan Erklæring fik nogen virkelig Betydning, saa at man i Domstolenes Udtalelse havde nogen Garanti for, at den Paagjældende havde benyttet den saakaldte Læretid til at lære Noget, at han havde fundet Afgang og Leilighed til at prøve sine Kræfter. Men hvorfor ikke fordre, at den Paagjældende i Virkeligheden skal prøves? Hvorfor ganske opgibe det System, som for Dieblikket er antaget i den danske Lovgivning, at den Paagjældende først bliver Sagsfører paa Prøve og som saadan faaer Leilighed til at træde selvstændig op? Det forekommer mig, at Lovudkastets Ordning af dette Punkt slet ikke kan gaae an, og det forekommer mig, at der ikke er Grund til aldeles at bortkaste den Ordning af samme, som den nuværende Lovgivning har.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og kun endnu tilføje et Æneste. Naar den ærede Justitsminister har meent, at der ikke skulde kunne gives nogen nærmere Definition af Sagsførernæring, og at man ikke engang skulde kunne røre ved det gamle Lovbud i Danske Lovs 1—9—14, som giver Afgang for Andre end Sagsførere til at træde frem som saadanne, saa maa jeg dertil bemærke, at jeg virkelig ikke skjønner, at der er en mindste Grund til at holde paa denne sidste Bestemmelse, fordi den er gammel. Dersom den maatte være uhenfigtsmæssig, saa lad os af-